

Gf. IV. 30.830/2011/10.

A Debreceni Ítéltábla a Dávid, Stanka, Szikla Ügyvédi Iroda (címe; ügyintéző: Dr. Stanka Gergely ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe; Cg.; adószáma:) felperesnek - , a Dr. Volkó Zsuzsanna ügyvéd (címe) által képviselt I.r. alperes neve (II.rendű alperes címe; Cg.; adószáma:) I.r. és a Dr. Szarka György és Dr. Huszti György ügyvédek (címe) által képviselt II.r. alperes neve (II.rendű alperes címe; Cg.; adószáma:) II.r. alperesek ellen, 135 869 984 Ft és járulékai megfizetése iránt indított perében, a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság 2011. június 28-án meghozott 7.G.15-11-040034/17. számú ítélete ellen, az I.r. alperes részéről 18. sorszámon, a II.r. alperes részéről pedig 19. sorszámon benyújtott fellebbezések folytán indult másodfokú eljárásban - az alulírott napon megtartott nyilvános tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Debreceni Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett rendelkezéseit pedig helybenhagyja.

Egyetemlegesen kötelezi az alpereseket, hogy fizessenek meg a felperesnek 15 napon belül 1 270 000 (Egymillió-kettőszázhetvenezer) Ft másodfokú perköltséget.

Kötelezi az alpereseket, hogy fizessenek meg az államnak - az állami adóhatóság felhívásában megjelölt módon és számlára - személyenként 900 000 - 900 000 (Kilencszázezer - Kilencszázezer) Ft feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság a 17. sorszámon meghozott ítéletében egyetemlegesen kötelezte az alpereseket, hogy fizessenek meg a felperesnek 15 napon belül 400 000 Ft-ot, továbbá 193 448 Ft-ot és annak 2008. április 23-tól - 2008. október 20-ig járó évi 6%-os kamatát, 938 680 Ft-ot és annak 2008. április 23-tól - 2008. október 20-ig járó évi 6%-os kamatát, 263 666 Ft-ot és annak 2008. április 23-tól - 2008. október 20-ig járó évi 6%-os kamatát, valamint 10 000 000 Ft-nak a 2008. április 23-tól - 2008. október 20-ig járó évi 6%-os kamatát, 40 869 984 Ft-nak a 2008. április 23-tól - 2008. október 20-ig járó évi 13.728%-os kamatát, 60 000 000 Ft-nak a 2008. április 23-tól - 2008. október 20-ig járó évi 17.5%-os kamatát és 25 000 000 Ft-nak a 2008. április 23-tól - 2008. október 20-ig járó évi 17.5%-os késedelmi kamatát, továbbá 4 237 500 Ft perköltséget. Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság a felperes keresetének, a 7.G. 15-09-040164/26. számú jogerős részítélettel még el nem bírált részét és az alperesek viszontkeresetét egyaránt elutasította.

Kötelezte az alpereseket, hogy fizessenek meg az államnak - külön felhívásra - 900 000 - 900 000 Ft feljegyzett viszontkereseti eljárási illetéket.
Elrendelte továbbá a 7.G.15-09-040164/3. számú végzéssel az ingatlan-nyilvántartásba bejegyezni rendelt perfeljegyzés törlését.

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapított, a fellebbezések elbírálása szempontjából releváns tényállás a következő volt:

A felperes a 2001. február 5. és 2007. július 16. közötti időszakban különböző tartalmú hitelszerződéseket kötött a perben félként részt nem vevő **GAZDÁLKODÓ SZERVEZET**-vel (a továbbiakban: adós).

Az adós által a hitelszerződésekben vállalt fizetési kötelezettségek teljesítésének személyi biztosítékaként a felperes 2007. július 23-án - külön okiratokba foglalt - készfizető kezési szerződéseket kötött az alperesekkel, amelyekben az alperesek vállalták, hogy amennyiben az adós a hitelszerződésekben vállalt fizetési kötelezettségeit nem teljesíti, úgy maguk fognak helyette teljesíteni.

A fentiekén túl az adósnak a **HITEL 1** számú, 2004. augusztus 6-án megkötött hitelszerződésben vállalt fizetési kötelezettsége teljesítésének dologi biztosítékaként a szerződő felek a felperes javára keretbiztosítéki jelzálogjogot alapítottak az akkor még az adós tulajdonát képező, **HRSZ. 1** helyrajzi számú ingatlanra.

Az adóssal megkötött más hitelszerződésekben eredő követelések dologi biztosítékaként pedig a szerződő felek ugyancsak keretbiztosítéki jelzálogjogot alapítottak az adósnak a **HRSZ. 2** helyrajzi számon nyilvántartott ingatlanára.

A hivatkozott jelzálogjoggal terhelt ingatlanok tulajdonjogát 2007. évben az I.r. alperes szerezte meg.

Az adós a felperessel megkötött hitelszerződésekben vállalt fizetési kötelezettségeit csak részben teljesítette, majd ellene 2008. április 22. kezdő időponttal felszámolási eljárás indult.

A felszámolás kezdő időpontjában a felperesnek az **HITEL 2**, az **HITEL 3**, a **HITEL 1** és a **HITEL 4** számú hitelszerződésekben eredően állt fenn követelése az adóssal szemben, amely követelését a felperes határidőn belül bejelentette az adós felszámolójának.

A felszámoló a felperes hitelezői igénybejelentését 2008. június 30-án a következők szerint igazolta vissza:

„G” kategóriában:	6 076 Ft,
„F” kategóriában:	100 000 Ft,
49/D.§ (1) bekezdés szerint:	<u>137 259 700 Ft</u>
ÖSSZESEN:	137 365 776 Ft.

Az alperesek a készfizető kezességvállalásukkal biztosított adósi tartozások kiegyenlítése érdekében 2008. március 21-én hitelkérelmet nyújtottak be a felpereshez. A felperes az alperesek hitelkérelmére 2008. július 9-én válaszolt, az abban közölt finanszírozási ajánlat azonban az alperesek számára nem volt megfelelő, ezért az alperesek az **E** -vel folytattak tárgyalásokat a készfizető kezességvállalásukkal biztosított követelés kiváltásához szükséges hitel folyósítása érdekében.

Az **E**-hez benyújtott hitelkérelmük elbírálásával összefüggésben az I.r. alperesnek 150 000 Ft, a II.r. alperesnek pedig 250 000 Ft költsége merült fel.

Az **E**. 2008. szeptember 25-én kötelező érvényű finanszírozási ajánlatot adott a II.r. alperesnek, az akkor már az I.r. alperes tulajdonát képező **HRSZ 1.** helyrajzi számú és **HRSZ. 2** helyrajzi számú ingatlanok megvásárlására, összesen 156 000 000 Ft összeg erejéig.

A finanszírozási ajánlatban az adásvételi szerződés megkötésének feltételeként került meghatározásra - egyebek mellett - a jelzálogjogosult felperes nyilatkozatának beszerzése a fennálló követelés pontos összegéről.

Az **E**. a hivatkozott finanszírozási ajánlatát eredetileg 2008. október 31-ig tartotta fenn, amely határidőt utóbb - a II.r. alperes kérelmére - 2009. március 18. napjáig meghosszabbította.

A finanszírozási ajánlat kiadását követően az alperesek ügyvezetője többször sürgette a felperesnél a hitelszerződések alapján fennálló pontos tartozás összegét igazoló kimutatás kiadását.

A felperes 2008. október 3-i keltezéssel elkészített egy kimutatást a fennálló tartozásról és azt megküldte az alperesek törvényes képviselőjének, aki a kimutatást nem tartotta alkalmasnak arra, hogy annak alapján a fennálló tartozás pontos összege meghatározható legyen. Ezért 2008. október 16-án újabb, a fennálló követelésre vonatkozó pontos és részletes kimutatás elkészítését kérte a felperestől, aki a 2008. november 3-i állapotnak megfelelően új kimutatást készített és küldött meg a II.r. alperesnek.

A felperes az utóbbi kimutatáshoz mellékelte levelében közölte továbbá a II.r. alperessel, hogy a **HRSZ. 2** és a **HRSZ 1.** helyrajzi számú ingatlanokra bejegyzett jelzálogjogok törléséhez abban az esetben járul hozzá, ha a II.r. alperes az **HITEL 2**, az **HITEL 3**, a **HITEL 1** és a **HITEL 4** számú hitelszerződésekből fennálló tartozások teljes összegét és az azok érvényesítésével felmerült költségeket számára kiegyenlíti.

A II.r. alperes a felperestől kapott újabb kimutatást sem találta megfelelőnek, egyrészt arra figyelemmel, hogy abban a felperes más összeget mutatott ki, mint amennyit az adós ellen indult felszámolási eljárásban hitelezői igényként bejelentett, másrészt azért, mert a felperes újabb kimutatása sem tartalmazta az érintett időszakra vonatkozó ügyleti és egyéb kamatlábak mértékét.

Ezért a II.r. alperes a felpereshez 2009. január 27-én intézett levelében azt a nyilatkozatot tette, hogy a felperes részéről a felszámolási eljárásban bejelentett és a felszámoló részéről visszaigazolt követelés erejéig, tehát 137 365 776 Ft összegig vállalja a teljesítést a felperes felé és kérte, hogy ennek az összegnek a teljesítésével egyidejűleg a felperes adja ki számára a jelzálogjogok törlésére vonatkozó nyilatkozatokat.

A felperes a II.r. alperesnek 2009. január 30-án írt válaszlevelében közölte, hogy a II.r. alperes „feltételhez kötött, korlátozott, közel 20 000 000 Ft további tartozás elengedésére” vonatkozó javaslatát nem fogadja el.

A felperes a jelen perben előterjesztett eredeti keresetében az alpereseket a Ptk. 275.§-a alapján 135 869 984 Ft tőke és annak a keresetlevélben részletezett mértékű késedelmi kamatai megfizetésére kérte egyetemlegesen kötelezni.

Az elsőfokú bíróság a 2010. május 11-én meghozott, 26. sorszámú részítéletében az alpereseket egyetemlegesen kötelezte arra, hogy fizessenek meg a felperesnek 30 napon belül 135 469 984 Ft-ot.

Az alperesek fellebbezése folytán eljáró Debreceni Ítéltábla a 2011. február 23-án meghozott .../8. számú részítéletével az elsőfokú bíróság részítéletét helybenhagyta. A részítélet jogerőre emelkedését követően a felperes a keresetét - a még el nem bírált követelés tekintetében - változatlanul fenntartotta.

Az alperesek a felperes részítélettel még el nem bíralt keresetének teljes mértékben történő elutasítását kérték.

A részítélettel még el nem bíralt 400 000 Ft tőkekövetelés tekintetében a felperes keresetét ugyan elismerték, azonban állították, hogy a felperes megszegte a velük kötött szerződéseket egyrészt azért, hogy nem tett eleget az együttműködési kötelezettségének, másrészt azzal, hogy a refinanszírozást vállaló bank által kért adatokat nem szolgáltatta, amely magatartásával a felperes az I.r. alperes számára 18 634 224 Ft vagyoni és 149 234 846 Ft nemvagyoni kárt, a II.r alperesnek pedig nettó 231 000 000 Ft vagyoni kárt okozott, amelyek megtérítése érdekében a felperessel szemben viszontkeresetet terjesztettek elő. Az alperesek ugyancsak viszontkeresetet terjesztettek elő az **E**-vel történt tárgyalások során felmerült 150 000 Ft szakértői díj és 250 000 Ft hitelbírálati díj megfizetése iránt.

A felperes az alperesek viszontkeresetének teljes mértékben történő elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság a 17. sorszámon meghozott újabb ítéletében a felperes keresetének a részítélettel még el nem bíralt részét részben alaposnak, az alperesek viszontkeresetét pedig teljes mértékben alaptalannak találta.

A viszontkereseti kérelmek elutasítását az elsőfokú bíróság a következőkkel indokolta:

Az I.r. alperes részéről érvényesített 150 000 Ft szakértői díj és a II.r. alperes részéről érvényesített 250 000 Ft hitelbírálati díj tekintetében kifejtette, hogy ezek a költségek abban az esetben is az alpereseket terheltek volna, ha a tervezett lízingszerződés létrejött volna köztük és az **E**. között, ezért ezeknek a költségeknek a megtérítését az alperesek a felperestől alaptalanul igényelték.

Megállapította ugyanakkor az elsőfokú bíróság, hogy mivel a **HRSZ. 1** helyrajzi számú ingatlan kizárólag a **HITEL 1** számú hitelszerződés biztosítékaul szolgált, a felperes szerződésszegést követett el azzal, hogy a 2008. október 20-án keltezett nyilatkozatában a jelzálogjog törléséhez szükséges nyilatkozat kiadását erre az ingatlanra vonatkozóan is valamennyi hitelszerződésből eredő tartozás kiegyenlítéséhez kötötte.

Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint ugyancsak szerződésszegést követett el a felperes azzal, hogy az alperesek 2009. január 27-én keltezett írásbeli nyilatkozatát akként értelmezte, hogy abban az alperesek feltételhez kötött, korlátozott és közel 20 000 000 Ft tartozás elengedésére vonatkozó javaslatot tettek.

Megállapította azonban az elsőfokú bíróság, hogy e szerződésszegések nem álltak okozati összefüggésben az alperesek részéről állított, a viszontkereseteikben érvényesített

kárigényekkel, amely megállapításra tekintettel az elsőfokú bíróság az alperesek részéről a viszontkereseteikben érvényesített kártérítési igények összegét már nem is vizsgálta.

Az okozati összefüggés hiányával összefüggésben kifejtette, ahhoz, hogy a bíróság az alperesek kártérítési igényét megalapozottnak találja, az alpereseknek azt kellett volna a perben bizonyítani, hogy a felperes 2008. október 3-i keltezéssel elkészített kimutatását a fennálló tartozás összegéről átadták az E-nek, aki azt közölte velük, hogy az elkészített kimutatást nem tartja megfelelőnek és pontosan meghatározta, hogy milyen további adatok beszerzését kéri az alperesektől. Ezzel összefüggésben az alpereseknek igazolniuk kellett volna azt is, hogy a finanszírozó utóbbi nyilatkozatának ismeretében közölték a felperessel, hogy az általa készített kimutatást miért nem tartják megfelelőnek, illetőleg a finanszírozást vállaló bank milyen további adatok közlésére tart még igényt.

Az alperesek azonban - az elsőfokú bíróság megállapítása szerint - csupán állították, de semmivel nem bizonyították, hogy ők a felperes által készített kimutatást az E. részére átadták, az E azonban részletesebb kimutatást igényelt tőlük és végül a lízingszerződés megkötésére e részletesebb kimutatás elkészítésének hiánya miatt nem került sor.

Az I.r. alperes részéről előterjesztett nemvagyonni kártérítési igénnyel összefüggésben az elsőfokú bíróság megjegyezte, hogy az I.r. alperes azt sem jelölte meg pontosan, hogy konkrétan mely személyhez fűződő jogát sértette meg a felperes oly módon, hogy az a viszontkeresetében megjelölt nemvagyonni kártérítés megfizetésével lenne kiküszöbölhető.

A felperes szerződésszegése és az alperesek viszontkeresetében érvényesített kártérítési igények közötti okozati összefüggés hiányának megállapítása mellett ugyanakkor az elsőfokú bíróság tényként állapította meg azt is, hogy a felperes - részben bizonyított - szerződésszegő magatartása nyilvánvalóan okozott az alperesek számára vagyoni jellegű károsodást. Ez a vagyoni kár azonban - az elsőfokú bíróság megállapítása szerint - pontosan nem volt meghatározható, ezért arra tekintettel az adott esetben általános kártérítés megállapításának volt helye.

Az általános kártérítést pedig az elsőfokú bíróság a felperesnek a 2008. október 20. napját követően érvényesített kamatköveteléseivel egyezően határozta meg, amelyre tekintettel a felperesnek a 2008. október 20. utáni időszakra vonatkozó késedelmi kamat iránti kereseti kérelmét elutasította.

Az elsőfokú bíróság az ítélete indokolásában kifejtette továbbá, hogy a felperes a főadós ellen indult felszámolási eljárásban mind a tőkekövetelését, mind a járulékos követeléseit pontosan, összegszerűen meghatározta és a még le nem járt járulékok tekintetében jogfenntartó nyilatkozatot nem tett. Ez pedig azzal a következménnyel járt, hogy a készfizető kezes alperesektől is csak a felszámolási eljárásban érvényesített követeléshez igazodóan követelhetett késedelmi kamatot.

Ezért az elsőfokú bíróság az alpereseket egyrészt a részítélettel még el nem bírált 400 000 Ft tőketartozás megfizetésére kötelezte, az egyéb járulékos igények tekintetében pedig az alpereseket a 2008. október 20. napjáig terjedő időszakra, a felszámolási eljárásban benyújtott hitelezői igénybejelentéshez igazodóan marasztalta, ezt meghaladóan pedig a felperes keresetét és az alperesek viszontkeresetét elutasította.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperesek nyújtottak be fellebbezést, amelyben mindketten a sérelmezett határozat megváltoztatását és a felperesnek a viszontkereseteikben foglaltak szerinti marasztalását kérték.

Az I.r. alperes a fellebbezésében hivatkozott arra, hogy az alperesek, mint készfizető kezesek attól függetlenül alappal követelhatték az adós fennálló tartozásáról szóló részletes kimutatást, hogy a refinanszírozást vállaló **E.** igényt tartott-e ilyen kimutatásra, vagy sem. A felperest ugyanis a főadós helyébe lépő készfizető kezesekkel szemben - a Ptk. 302.§-ában foglaltak alapján - elszámolási kötelezettség terhelte, amelynek azonban a felperes megfelelően nem tett eleget.

A felperes részéről elkövetett szerződésszegéssel okozati összefüggésben pedig az I.r. alperest 18 634 224 Ft vagyoni kár érte, amelynek megtérítésére alappal tarthatott igényt. Az I.r. alperes álláspontja szerint tévesen utasította el az elsőfokú bíróság az alpereseknek a 150 000 Ft szakértői díj és a 250 000 Ft hitelbírálati díj megfizetése iránti igényeit is. Ezeket a költségeket ugyanis az alperesek azért előlegezték meg, mert bíztak abban, hogy a lízingszerződés köztük és az **E.** között létrejön, ezért ezeknek az összegeknek a megtérítésére az alperesek a Ptk. 6.§-a alapján ugyancsak alappal tarthattak igényt.

A II.r. alperes a fellebbezésében hivatkozott arra, hogy az alperesek, mint készfizető kezesek a felperessel álltak jogviszonyban, ezért a jogszabályban előírt együttműködési kötelezettség a felperest az alperesek vonatkozásában terhelte.

Az együttműködési kötelezettség teljesítése körében igényelt kimutatásnak pedig nem a finanszírozó felé kellett megfelelőnek lennie, hanem az alperesek, mint készfizető kezesek felé kellett volna a felperesnek ellenőrizhetően és beazonosítható módon közölnie a fennálló tartozás összegét és a számításának módját. A felperes részéről készített kimutatások azonban erre alkalmatlanok voltak, amelyet alátámasztott az eljárás során tanúként meghallgatott T.Á. könyvvizsgáló nyilatkozata is.

A II.r. alperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az okozati összefüggés hiányára hivatkozással tévesen utasította el az alperesek viszontkeresetét. Ezzel összefüggésben hivatkozott arra, hogy a Ptk. 302.§ b) pontja alapján a felperesnek az együttműködési kötelezettség teljesítése körében meg kellett volna tennie azokat az intézkedéseket, illetve nyilatkozatokat, amelyek szükségesek voltak ahhoz, hogy az alperesek teljesíteni tudjanak, amelyet azonban a felperes elmulasztott. Ennek hiányában pedig az alperesek sem tudtak megalapozottan nyilatkozni a finanszírozást vállaló **E.** felé a fennálló tartozásuk pontos összegéről.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és az alpereseknek a másodfokú perköltsége megfizetésére kötelezését kérte.

Hivatkozott arra, hogy az I.r. alperes a közte és az **E.** közötti hiteljogviszony meghíúsulására, a II.r. alperes pedig az e meghíúsult hiteljogviszony eredményeképpen elmaradt ingatlan adásvételre alapította a viszontkeresetben megjelölt kártérítési igényét.

Az alperesek kárigénye tehát a köztük és az **E.** közötti jövőbeli jogviszonyhoz kapcsolódott, amelyre tekintettel ahhoz, hogy a bíróság azt megalapozottnak fogadhassa el, az alpereseknek azt kellett volna bizonyítaniuk, hogy az **E.**-vel létesíteni kívánt jogviszonyuk a felperesnek felróható jogellenes magatartás miatt hiúsult meg és azzal okozati összefüggésbe hozhatóan a viszontkeresetükben megjelölt káruk keletkezett.

Ebben a körben azonban az alperesek az eljárás során semmilyen bizonyítékot nem szolgáltatottak, ezért az elsőfokú bíróság az okozati összefüggés hiányára hivatkozással az alperesek viszontkeresetét - álláspontja szerint - helytállóan utasította el.

Az I.r. alperesnek a Ptk. 6.§-ára történt hivatkozásával összefüggésben a felperes kifejtette, hogy az alperesek a saját elhatározásukból döntöttek akként, hogy más hitelintézetet keresnek meg hitelfelvétel céljából, tehát nem a felperes volt az, aki a nyilatkozataival arra bízta volna az alpereseket, hogy más hitelintézethez forduljanak. Ezért az I.r. alperesnek a Ptk.6.§-ára történt hivatkozása ugyancsak alaptalan.

A felperes fellebbezési ellenkérelmére tett észrevételében pedig az I.r. alperes a BH.1996. évi számában 364. sorszámon közzétett eseti határozatra hivatkozással állította, hogy az együttműködési kötelezettség megszegése önmagában megalapozza a szerződésszegő fél kártérítési kötelezettségét. A jelen esetben pedig a felperes szerződésszegését az elsőfokú bíróság tényként állapította meg, amely megállapítás ellen a felperes nem terjesztett elő fellebbezést. Ennek következtében a felperes kártérítési felelősségének megállapításához már semmiféle ok-okozati összefüggés bizonyítására nem volt szükség, annak megállapítását tehát az együttműködési kötelezettség megszegésének ténye önmagában megalapozta.

A II.r. alperes a felperes fellebbezési ellenkérelmére tett nyilatkozatában ismételt hivatkozott arra, hogy az E-vel a lízingszerződés megkötésére azért nem került sor, mert a felperes az alperesekkel szemben fennálló együttműködési kötelezettségét nem teljesítette, ennek következtében pedig az alperesek sem tudták megtenni a lízingszerződés, illetve az ahhoz kapcsolódó adásvételi szerződés megkötéséből származó kára tehát amiatt következett be, hogy a felperes nem tett eleget az őt terhelő együttműködési kötelezettségnek.

A peres felek nem nyújtottak be fellebbezést az elsőfokú bíróság ítéletének a felperes - részítélettel még el nem bíralt - keresetét részben elutasító rendelkezése és annak indokolása ellen, ezért az ítéletnek ezek a részei a Pp. 228.§ (3) és (4) bekezdései alapján (rész)jogerőre emelkedtek. Az ítéletábra pedig az elsőfokú bíróság ítéletét - a Pp. 253.§ (3) bekezdése szerint - csak a fellebbezési kérelmek és a fellebbezési ellenkérelmek korlátai között bírálta felül.

Ennek eredményeként pedig azt állapította meg, hogy a fellebbezések alaptalanok.

Az elsőfokú bíróság a felperes részítélettel még el nem bíralt kereseti kérelmének és az alperesek viszontkereseteinek megalapozott elbírálásához szükséges mértékben a tényállást kellően feltárta és az így megállapított tényállásra alapítottan az általa helyesen felhívott jogszabályok alapján érdemben helyes döntést hozott. Ezért az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett rendelkezéseit - a nem fellebbezett részeket nem érintve - a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján helyben hagyta lényegében az ítélet saját helyes indokai szerint, utalással a Pp. 254.§ (3) bekezdésében foglaltakra is.

Az alperesek fellebbezéseiben előadottakra hivatkozással azonban az ítélet tábla a következők kiemelését tartotta szükségesnek:

Az alperesek arra helyesen hivatkoztak a fellebbezéseikben, hogy az elsőfokú bíróságnak a felperes szerződésszegésével kapcsolatos megállapításaihoz - azokkal összefüggésben előterjesztett fellebbezés hiányában - a másodfokú bíróság kötve volt, ezért a fellebbezéseket ezekből a megállapításokból kiindulva kellett elbírálnia.

Tévesen hivatkozott azonban az I.r. alperes a fellebbezésében arra, hogy a szerződésszegés tényének megállapítására tekintettel a felperes kártérítési felelősségének megállapításához az alpereseknek már „semmilyen ok-okozati összefüggést” nem kellett bizonyítaniuk.

A szerződésszegés tényének megállapítása ugyanis a felperesnek az alperesi viszontkeresetekben állított kártérítési felelőssége megállapításához szükséges konjunktív feltételek közül „csupán” a felperes magatartásának jogellenességét igazolta.

Ahhoz azonban, hogy a bíróság a felperes kártérítési felelősségét jogszzerűen megállapíthassa, az alpereseknek a felperes jogellenes magatartása (a terhére jogerősen megállapított szerződésszegés) és a részükről állított kár bekövetkezése közötti okozati összefüggés fennállását is bizonyítaniuk kellett volna. Azzal összefüggésben pedig az elsőfokú bíróság a perben rendelkezésre állt adatok és bizonyítékok helyes értékelésével és okszerű mérlegelésével, helytállóan állapította meg, hogy az alperesek a viszontkereseteikben állított káraik bekövetkezése és a felperes jogellenes (szerződésszegő) magatartása közötti okozati összefüggés fennállását nem bizonyították.

Az alperesek részéről a viszontkereseteikben érvényesített kártérítési igények ugyanis azon az állításukon alapultak, hogy a felperes megíúsította az alperesek és az E. között tervezett jogügylet létrejöttét azzal, hogy nem bocsátott az alperesek rendelkezésére olyan kimutatást, amelyből a fennálló tartozásuk összege pontosan, ellenőrizhető módon megállapítható lett volna. Az alperesek állított kára tehát nem abból származott, hogy a felperesi kimutatások hiányosságai miatt nem tudtak fizetni a felperesnek, hanem abból, hogy a hiányos felperesi adatközlés miatt nem tudták megkötni azt a tervezett lízingszerződést, amely megteremtette volna az anyagi fedezetet a tartozásaik kiegyenlítéséhez, illetőleg a II.r. alperes számára az ingatlanok tulajdonjogának megszerzéséhez.

Ilyen tényállítások mellett pedig a felperes jogellenes magatartása és az alperesek állított kárainak bekövetkezése közötti okozati összefüggés megállapításához az alpereseknek nem azt kellett (volna) bizonyítaniuk, hogy a felperes részéről készített kimutatás számukra nem volt megfelelő, hanem azt, hogy a tervezett jogügylet megkötése kizárólag a felperesi kimutatásoknak a részükről állított hiányosságai miatt íúsult meg.

Az alperesek állítását pedig a perben rendelkezésre álló adatok alapján valóban nem lehet(ett) bizonyítotttnak elfogadni.

Alapítanul sérelmezték az alperesek a fellebbezéseikben a 150 000 Ft szakértői díj és a 250 000 Ft hitelbírálati díj megtérítése iránt előterjesztett viszontkereseti kérelmeik elutasítását is, amellyel összefüggésben az I.r. alperes tévesen hivatkozott a fellebbezésében a Ptk.6.§-ában foglaltakra.

Az I.r. alperesnek ezzel a fellebbezési kérelmével összefüggésben helytállóan hivatkozott a felperes a fellebbezési ellenkérelmében arra, hogy az alperesek nem a felperes bízgatására, hanem a saját elhatározásukból döntöttek akként, hogy a készfizető kezességvállalásukon alapuló tartozásaik kiváltásához - más

pénzintézettől - vesznek fel hitelt. A saját gazdasági döntéseik alapján megkötni tervezett szerződéssel kapcsolatos költségek pedig az alperesek szokásos üzleti kockázatának körébe tartozó olyan kiadások, amelyeket az alpereseknek maguknak kell viselniük, azokat tehát a felperesre jogszerűen nem háríthatják át.

Az alperesek fellebbezése eredménytelen volt. Ezért az alperesek a jogi képviselőik ügyvédi munkadíjából származó saját másodfokú perköltségeiket a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján maguk kötelesek viselni.

Az alperesek kötelesek továbbá megtéríteni a felperesnek a jogi képviselője ügyvédi munkadíjából származó másodfokú perköltségét is, amelynek összegét az ítélet tábla a Pp. 79.§ (1) bekezdése alapján, hivatalból határozta meg, „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló, módosított 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdésének a), b) és c) pontjaiban, az (5) és (6) bekezdéseiben, valamint a 4/A.§-ban foglaltak figyelembevételével. (Az adott esetben az IM rendelet 3.§ (6) bekezdésének alkalmazását a jelentős pertárgyértékű ügyben a felperes jogi képviselője részéről a másodfokú eljárás során kifejtett tevékenység mértéke indokolta.)

„Az illetékekről” szóló, többször módosított 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 74.§ (3) bekezdése szerint alkalmazott 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése és a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján az eredménytelenül fellebbező alperesek kötelesek megfizetni az állam javára az illetékfeljegyzési joguk folytán előzetesen le nem rótt, az Itv. 46.§ (1) bekezdésében foglaltak szerint számított, feljegyzett fellebbezési eljárási illetékeket is.

Debrecen, 2012. február 8.

Dr. Szűcs Lajos sk. a tanács elnöke - előadó bíró, Erőss Károlyné dr. Vajvoda Ildikó sk. bíró, Dr. Drexlerné dr. Karcub Edit sk. bíró

A kiadmány hitelélül:

-kiadó-